

crítica cinema

MARCEL-LÍ BORRELL

Càndid melodrama

1. Any 1949, a un internat de menors arriba un compositor tan bona gent com frustrat.

2. Recorden vostès allò de què la música amanseix les feres? Doncs això mateix aplicat a una història de repressió en la França de la immediata postguerra mundial. És un film amb nens –vint i

escaig– i amb adults –quatre homes i dues dones. Christophe Barratier, director novell, es basa en el film francès *La cage aux rossignols* (1945) per fer un viatge a la infantesa i orquestrar un relat autobiogràfic amb decidida vocació sentimental. Li surt un conte cruel i alhora càndid, on els alumnes entremaliats vindrien a ser els follets del bosc sota el poder ignominiós d'un ogre sàdic i que gràcies a un heroi sacrificat, aconseguen fer la viu-viu. El film està produït per Jacques Perrin que també hi fa un petit paper, obrint i tancant la història. Ho dic perquè Perrin –el nostàlgic protagonista de *Cinema Paradiso*– té olfacte de gos d'atura per tocar la fibra sensible del respectable públic. Recordin *Nómadas del viento*, el seu anterior i oscaritzat èxit. De moment, aquests nens del cor han tocat el cor de les taquilles de la Dolça França. Als Oscar d'enguany es veurà les cares amb *Mar adentro*, l'altre pastís agrait. 3. De visió gairebé obligada per a docents bona fe i directors de corals entusiastesesperits decandits i pacients.

Los chicos del coro

Director: Christopher Barratier.
Intèrprets: Gérard Jugnot, Jean-Baptiste Maunier, Marie Bunel, François Berléand. França, 2004.
95 minuts. Rambla.

Revisió 9-2-05

2